

El model (per Albert Punsola)

18/06/2007

ALBERT PUNSOLA(/AUTOR/ALBERT-
PUNSOLA-44)

Periodista

Finalment, Barcelona, haurà de resignar-se a tenir un govern municipal més dèbil per culpa del model de ciutat. Aquest va ser un dels arguments que va exhibir públicament el líder d'ERC en el municipi per no sumar-se a un pacte que hauria donat continuïtat precisament al model que, fins fa poc, ha estat compartit entre els tres

socis de govern. Compartit però no sembla que amb el mateix grau de convenciment. Per què aquesta dissensió no es va manifestar abans? Es que realment se n'ha pres consciència a l'últim moment? És tot veritat? És només estratègia? Potser és millor no respondre a cap d'aquestes preguntes perquè aniríem pel camí de les especulacions. És molt més rellevant el fet que model de ciutat irrompi en el debat. Històricament les ciutats no s'han qüestionat la seva forma de vida: senzillament s'han dedicat a allò que la seva ubicació geogràfica i el clima els ha permès. Però és evident que el desenvolupament tecnològic ha relativitzat aquests condicionants. La tècnica sempre s'ha usat per superar els obstacles de la natura. Hagués existit l'imperi romà sense enginyers i arquitectes? Roma prefigurava fa 2.000 anys la influència que una ciutat pot arribar a desplegar molt més enllà dels seus límits. Existeix una creença força arrelada que una ciutat és valorada per fins on és capaç d'exercir el seu poder. Avui en dia aquest poder ja no ha de ser militar. Pot ser financer o comercial. Pot actuar a través del món del lleure i de la cultura encara que els fonaments de tot això sovint es trobin en un passat que té a veure amb el domini exercit sobre altres pobles. Londres no seria la ciutat més important d'Europa si no hagués existit l'Imperi Britànic. El cas de la nostra capital és molt singular: apartada del món dels vencedors i de l'èxit polític 'més aviat sotmesa i violentada en tots els sentits- ha pogut entrar en la lliga mundial de les ciutats magnètiques. Les claus que expliquen aquesta situació atípica es troben en la construcció d'un model urbanístic basat en una bona combinació entre visió de conjunt i de detall, amb un fort component igualitari que ha permès recuperar els barris més desfavorits i amb una revaloració d'elements que ni els propis habitants de la ciutat eren conscients de posseir com per exemple el litoral. A aquesta enumeració cal afegir la recerca d'esdeveniments que, en determinats moments, han servit de combustible per prémer l'accelerador dels canvis. Aquest model conté una bona dosi d'equilibri ja que no es basa únicament en intervencions puntuals, com han fet altres ciutats, tot buscant una espectacularitat vàcua. Hi ha un contingut al darrera, que ha facilitat una tasca rigorosa de transformació. Amb tots aquests actius, ben sòlids per altra banda, i amb l'ajuda de l'efecte multiplicador dels nous mitjans de difusió, Barcelona ha aconseguit exercir poder de seducció. Però aquesta dinàmica comença a mostrar símptomes d'esgotament i algunes veus apunten amb raó que podria tornar-se en contra de la mateixa ciutat. Si es vol redreçar la situació un factor que cal tenir molt en compte és la idea de límit. Imma Mayol va revelar, durant una entrevista a una emissora de ràdio durant la darrera campanya electoral, que alguns empresaris hotelers li havien parlat d'aquesta mateixa idea en relació al turisme. Quan en una ciutat comencen a veure's moltíssims més visitants que residents hi ha alguna cosa que no va bé, començant pels mateixos turistes que acaben trobant-se amb una ciutat feta a la seva mesura, és a dir, cada cop menys genuïna. L'any passat la prestigiosa revista de pensament alemanya *Kultur Austausch* va dedicar un número sencer a reflexionar sobre el futur de les ciutats i va convidar a dir-hi la seva a experts d'arreu. La conclusió de la majoria d'opinions era que anem cap a un món urbà dual. Per una banda, les ciutats que han de resoldre encara problemes de base, com la distribució d'aigua o l'existència d'un servei de recollida d'escombraries. Aquestes es troben amenaçades per un perill real d'explosió social. El segon grup estaria configurat per urbs que ja

han solucionat aquests problemes i que centren tots els seus esforços en posicionar-se en el mercat mundial com a producte. La globalització sembla obligar a les ciutats a tematitzar-se a dibuixar una identitat que pugui ser empaquetada fàcilment. És així com segles d'història i de riquesa es veuen reduïts a la mateixa condició que un televisor de plasma o un refresc. Tot i que aquest panorama potser sigui una mica esquemàtic, és cert que l'obsessió per la projecció internacional recorda moltíssim a la conquesta de mercats per part del fabricant. Tanmateix, mentre l'empresari pot esperar legítimament a vendre més i més, els responsables d'una ciutat no poden pensar en aquests termes. I aquí és on apareix de nou el model. Un model ha de definir, en primer lloc, el que ha de ser la ciutat en si mateixa, en relació als seus habitants i als seus problemes i quines activitats econòmiques, culturals i socials ha de desenvolupar. A partir d'aquí pot plantejar-se com obrir-se al món. En aquest segon aspecte també cal fer tot un desplegament d'objectius i això serà més fàcil en la mesura que es tingui clar el primer aspecte. Procedir a l'inrevès és un error de la mateixa manera que, individualment, tampoc és recomenable actuar només en funció del que pensin els altres posan en segon terme la pròpia personalitat. Per desgràcia, el que es diu en el darrer paràgraf és pura teoria. La realitat és molt més complicada. El món globalitzat fa certes demandes a les metròpolis importants: aeroports ben connectats, congressos internacionals, grans celebracions esportives. Curiosament són demandes on el factor quantitatiu i de creixement és decisiu 'quant més millor- i amb uns costos notables en emissions generades directament i indirecta. Es pot donar la contradicció que una ciutat arribi a presentar uns paràmetres ambientals excel·lents a nivell local però que la seva influència en el món introdueixi elements de distorsió a una escala més àmplia. Igual que en els temps de Roma les ciutats importants segueixen exercint el poder més enllà dels seus límits, ara li podem dir empremta ecològica però el fet substancial no varia. Tot un problema per a dissenyar un bon model.

MÉS LLUM: secció quinzenal

Share 0

Tuit

 (<https://plus.google.com/share?url=https%3A//www.sostenible.cat/opinio/el-model-per-albert-punsola-0>)

 (<https://www.sostenible.cat/print/opinio/el-model-per-albert-punsola-0>)

Relacionats

Butlletí

Correu electrònic *

Subscriu

[Enviaments anteriors \(/newsletter/sostenible\)](/newsletter/sostenible)

(/)

Revista de la **xarxa** de ciutats
i pobles cap a la sostenibilitat

**Diputació
Barcelona**

(<http://www.diba.cat>)

Arxiu (/arxiu)

Continguts per categoria (/tagclouds/chunk/3)

Continguts per etiqueta (/tagclouds/chunk/1)

Continguts per municipi (/tagclouds/chunk/2)

Avís legal (<http://www.diba.cat/avislegal>)

Contacte (/formulari/contacte)

RSS (<https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=>)

(<https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888>)

(<http://www.twitter.com/xarxasost>)

(<http://youtube.com/xarxasost>)

([rss.xml](#))